

25X1

Page Denied

25 YEAR RE-REVIEW

terra lliure

Any VI - N.º 17

BUTLLETI DE RELACIÓ IDEOLÒGICA

Maig 1955

Nota sindicalista

QUAN esguardem la panoràmica sindical forana ens cauen les ales del cor. Hi ha sindicalismes de marca, com als cellers vinyetars del nostre Penedès, del martorellès i de ca's « marfilaires » d'Alella. Sindicats propietat de comandaments polítics anant dels vaticanistes als moscataires. Tal hem arribat que el sindicalisme és de tothom menys dels obrers. A Espanya la falangista sindical és odiable, per tractar-se d'una organització assegurada per la fam i la pistola. Però els sindicats d'Europa, Amèrica, Àsia i potser més enllà i tot tret de pocs casos, no ténen gaire escaüència pel que tufegen a moltonisme, a desconeixement dels drets integrals de l'home, a arrupiment, a les lleis burgeses i marxistes, a fumigació de les nobles idees, al deixar fer que engrineix els capellans de la política, a la corrupció de l'esperit de classe en benefici de xerraires de tota mena. Hem vist vagues declarades per a fer pujar o caure governs, de la mateixa manera que la ràud social F.E.T. & J.O.N.S. obliga els treballadors a reunir-se per a treure jots d'adhesió masiva al Caudillo. Quina pena, quina misèria de sindicalismes!

I quina diferència de les centrals obreristes acabenades no tenen la Confederació Nacional de l'Treball nostrada i l'Associació Inter-nacional de Treballadors amb llur neguit d'independència, amb el seu caire llibertari, maldant sempre per a obtenir la llibertat política i econòmica, per a establir l'obligació de treball i el dret d'usdefruir dels beneficis econòmics i morals que d'aquell en resulten!

La C.N.T. mai no s'ha pogut ni volgut confondre amb les empreses polítiques d'assalt als governaments porque la seva missió és tot una altra: destruir el sistema capitalista i desorganitzar l'Estat; llurar industries i terres a les entitats productores, que les faran activar per satisfacció dels treballadors i sense respecte de la ganduleria; reorganitzar la societat abatent les direccions militars, policials i capellanesques; assegurar el pa, el vestit, la casa, el divertiment, el saber, la llibertat i el desenvolupament físic i moral a tota la gent de bé.

De la C.N.T. s'han dit i diuen penjaments. Gràcies! Gràcies, per venir d'on venen: dels feixistes, dels panxistes, dels comunistes, de tots els autoritaris.

Mes, que el Pobre confi: òdhuc en els moments més durs i impossibles, la C.N.T. sempre es farà present.

EL MAIG, ALTRA VEGADA

Tothom fa primavera menys nosaltres. Quina pega! Les plantes, humils o orgulloses, s'obren en petoms florits inondant la terra amb colors i perfums de vida. El fred ja fa dies que és a fora i els ocells amb llur gatzara ens ho vennen a dir. Però nosaltres romanem en exili i el nostre gran amic, el Poble, resta lligat a la cadena feixista a l'altra banda de la frontera. Per quant de temps?

Per a una altra primavera. La d'ara, no compta. Al diable les flors, les corrandes i les brillants panoràmiques si la sang que ens emporta no està satisfeta. En voleu més de totes a la més popular de les rambles barcelonines, en voleu més de clavells a Sitges i de roses a S. Feliu del Llobregat? I què fa tot això, amb sols i estols i llunes, si la llibertat no existeix, si l'esperit del poble resta malalt de fort com és el seu sofriment? Aci a França, be n'hi ha prou de pa blanc, prou de simfonies florals i d'elegies beethovenianes; més tot això no ens aconhorta, no ens deixa assentats a la terra, no ens pessolgeixa l'esperit, car allà baix la bèstia totalitària encara ho trepitja tot, ho fa malbò tot, provoca desors al si de les famílies lliures, ho enlletgeig i capellaneja tot, ho empolicia tot, corromp les idees i mata els homes que les serveix pures. A l'Àfrica l'esperit mefistofèlic de l'Herr Hitler cada nit hi fa la seva alatada, i al fantasma de Torquemada cada dia se'l veu encendre la fornal de roentat tenalles a la posta del sol.

Es parla molt d'un cardenal Segura quan segura és la tristesa, l'angoixa del Poble ibèric. Botxins d'inquisició (policies, falangistes, seguristes, integristes) infecten amb llur mirada feremèrica i vidriosa (d'ampolles trencades, de vidrot tetàníc) treballs, carrers, espectacles, establiments i tot quant representa vida ciutadana. No hi ha tranquil·litat a casa nostra sino a la intimitat de les famílies, i encara hi ha ulls i orelles de veïna xotra i missarre per a guipar i escoltar a les portes. I tot per què? Perquè ells un primer d'abril van tenir victòria; ells, i els nazis, els feixistes, els rexistes, els fransquistes, els irlandesos, els polonesos, els mussulmans i els japonesos que els ajudaren. Ells no haurien triomfat, d'haver restat sols front a nosaltres, en un tu a tu explicatiu i directe, car els ibers llibertaris som capaços d'assaltar les Dressanes, la Muntanya i El Pardo quasi precisa; sense estudis militars, però amb el braç pròp de la gent que sense pa ni llibertat no pot viure.

No, no ens fa goig la primavera. A França la temim bonica gaudint d'una llibertat relativa. Al nostre abast, els jardins de les Tuilleries, de Versalles, les paradisaïques contrades mediterrànies, els encantats blancs, morat i groc de la Cerdanya, la puresa pradenciana dels Alps, els roserars enamorats la mar per diamunt d'Antibes... Si, molt bell tot això, molt ple de vida. Mes Franco plana per damunt lo nostre i podreix l'alegria, rovella les músiques, corcs les plantes, idiotitza els ocells. No pots anar pel bosc sense que l'espí no tregui el nas pel rom d'una soca; no hi ha veï falangista que no somnii fer agafar un estadant cada setmana; no hi ha rata de clavegueró ni llimac d'aiguera sense el jou i les sagetes marcades a la panxa. A França estem lliures d'aquestes xotries, mes les sofrim per reflexe. Com que resta sentiment, hi pensem amb casa nostra!

Hi pensem perquè la volem lliure, feliç, perfectament i gojosament habitable. Hi pensem, i un dia ajudarem a donar-hi l'escombrada. Via fora els ganduls, els lladres, els assassins del Poble! Vingui d'un cop la Primavera, no importa com ni quan, car la nostra no va a toc de calendari!

PUIG D'AGUILERA.

TERRA LLIURE

MEMORIES INEDITES DE PERE SEGARRA

Peret Segarra era molt aplicat a les lletres i a les arts. Com escriptor el coneixem per « Anteo », signatura que popularitzà a les planes de « Solidaridad Obrera » diari tractant quasi sempre el problema de la terra, en el que s'havia especialitzat. Com a operari treballava d'imaginer, o estatuarí, o que el portà a Barcelona procedent de Vallmoll, poble vinyater, on hi va neixer seu fill uns cincanta set anys.

El bon amic Segarreta, menut de fisic, intelligent i escriptor, el vam coneixer el 1916 a la taberna de « ca la Dolors », a Barcelona, on anàvem a parar molts llibertaris comarcans amb ganes de restar a la lluminosa capital com si fossim papellets enlluernats. Ell estava, tenia molta amistat amb els Segui, Climent, Viadu i altres formant part de la penya confederal del Café Espanyol del Paral·lel. Afamat de lectures freqüentava biblioteques, regirava llibreries de vell, demanava llibres en préstec — que sempre tornava — i a fe de tot el que llegia en treia profit.

Malalt ja aleshores, la seva preocupació era curar-se, i en aquest desfici s'ha passat els anys anant del 16 al 46 (el de la seva mort) provant tota mena de poteigues, tot recurs i tot sistema diguem-ne curatius. Són trenta anys, però, el que fa una bona apedraçada.

Però Peret era bo i eficac i mereixia una vida més llarga. Vida que procurarem perllongar inserint a TERRA LLIURE aquestes memories seves, inèdites, arreplegades per una amiga al fons de la petita maleta, única herència que ha deixat el bon amic que va traspassar fa nou anys a Grasse, poble de flors que manteix les despullades de Peret Segarra sota terra.

Dites Memòries són rigorosament pòstumes, i dissotadament inacabades. Es veu que mentre les anava enllistant la mort el va sorprendre. Les donarem tal com són, i si algú company valmollenc ens llegeix i hi vol afegir el que hi manca, TERRA LLIURE i tots els amics de Segarra li serem acreedors del nostre més pregó reconeixement.

Ben segur que la guerra civil espanyola inspirarà a bons escriptors del nostre país per a explicar-la amb la intenció i amb l'exaltació que l'heroisme d'un poble contra els militars sublevats se'n fa mereixedor. Així mateix seran estudiades totes les activitats no militars que caracteritzaren l'acció de les multituds durant els dos anys i mig de lluita que el poble sostingué pel seu alliberament. No serà per manca de fets ni d'idees interessants a exposar i enregistrar que els escriptors, literats i historiadors, podrien excusar llur silenci sobre la gegantina lluita que fou la nostra guerra civil, cosa que nosaltres no creiem, ans el contrari, aquesta trobarà en els nostres intel·lectuals i interès suficient per a estudiar-la sota tots els aspectes: militar, polític, econòmic i social.

El que potser escau als intel·lectuals de professió serà el descapdellament de la guerra civil dintre del marc reduït i concret de les petites viles, de les rurals ibèriques; com reaccionaren les poblacions de viles i llogarets davant la revolta militar contra l'esperit progressiu de l'època, davant l'actitud del clero favorable als sublevats, davant la fugida dels terratínnics còmplices del clericalisme i de l'exèrcit; com prestaren llur esforç a la lluita armada; com ordenaren de bell nou el treball i la economia en les indústries i terres abandonades la major part dels seus propietaris; com, sobre la marxa de la guerra s'anava establint un nou ordre social en el que no fos mai més possible el retorn del passat en revolta contra l'enlairament suau, però segur del poble envers la seva significació per a un millor grau d'instrucció i una superior distribució de la riquesa i una exacta compensació del treball. Aquests petits heroïsmes, aquests esforços anònims però de gran valor per a aguantar la lluita i emprenyer-la en avant vers les més humanes i atrevides realitzacions, això no serà mai vist pels escriptors professionals acostumats a veure les grans síntesis dels moviments polítics, car, per deformació professional són incapços de distingir la veritat sorprenent i profundament interessant del menut poble, aquest poble sense cultura llibresca, però posseint la fe suficient per creure viables les noves concepcions socials que la major part de les vegades les hi han ensenyat els intel·lectuals de

professió amb el fi de fer-los instrument i d'ajunyir-los al carro del seu arrivisme polític.

I com que creiem que aquest oblit es pruduirà és per això que, sense cap pretenció literària, nosaltres, espectadors, animadors també directes de la nostra guerra civil en un poble agrícola, volem descriure com es produïx i desenrotlla aquesta, fins el moment tràgic de la pèrdua final que ens va empenyir a l'exili.

Tot quant serà contat en aquestes quartel·les serà expressió exacta de fets i coses vistes i viscudares per nosaltres amb estreta i continuada relació amb el poble que vivia una nova etapa en la seva lluita sense aturador per tal de quedar lliure. No preténem fer una exaltació innecessària de fets que per sa fermeza i sa generositat mereixerien que així no fossim, sinó únicament explicar sense exaltaments el que succeix en el poble on nosaltres habitavem, com es condueixen els treballadors i les altres classes durant els dos anys i mig de lluita en tots els ordres de la vida social.

Res més que això, però, també, res de menys, que creiem seria prou interessant que un altre dia hi poguésse reeixir! »

EL CRIST DE LA REVOLTA

UN Poble clavat a la Creu és Espanya.

La seva agonia fa més de setze anys que dura.

Els càntics dels bisbes i prelats faritzeus, com els dels altres botxins franquistes, volen ofegar endevades els crits de dolor i d'ira, el clam pregó de la REVOLTA. La vitalitat del Poble hispànic els espanya. Aquest Nou Crist, com Prometeu, desafia els déus de l'injustícia. No és un Crist mansoi.

La REVOLTA? Cóm la temen els botxins, els militars que han fet passejar per les terres ibèriques, el mata-espagnols moros, els italians camises negres, el nazis que han deixat petits els barbres d'Atila! Cóm la temen els mixtificadors dels sentiments, subdits i lacais de la gran central Internacional Sanguinària Negra — l'Església de San Pere de Roma, que beneix els crims dels dictadors de la seva corda, entre ells els del CAUDILLO, ad majorem Dei Gloriam!

Ja el coneixeu ara el pa que dóna Franco i els seus, treballadors de Catalunya i dels altres pobles hispànics! Ja el coneixeu, mares espanyoles!

La cosa i els vostres suors i la vostra tragèdia i misèria, serveix per a enriquir i viure esplèndidament a la colla d'esser més estults del món, tirans del poble més digne de la Terra.

Ja el coneixeu el pa que dóna Franco. I els americans no us en donaran pas més!

El moment ha arribat de dir: PROU!

Escolteu-lo el clam de Revolta del Poble crucificat. Prepareu-vos. L'HORA s'atanga. L'HORA JUSTA.

Cor enllaire, amb la fe que mou les muntanyes i amb la dignitat, el braó i l'empenta dels homes que saben el valor del viure lliure!

El franquisme s'esquerda, trontolla.

Esmoleu en silenci les falçs i les dalles, segadors de Catalunya; les vostres millors eines, camperols de Llevant, d'Aragó, d'Andalusia, de Galícia; prepareu els bons cartuxos, miners d'Asturias!

Redreceu-vos treballadors, intel·lectuals, homes i dones dignes d'arreu de l'Espanya!

A les bones o a les males el Crist clavat a la Creu — el POBLE — vosaltres i nosaltres tots agermanats — ha d'esser llibertat.

La nostra tasca és aquesta. Cap Poble és llibera sense passar a l'accio. La victòria és al final. La nostra ànima, la nostra voluntat, la nostra intel·ligència, els nostres braços deuen trobar-se a l'alçària de la nova gran gesta: LA LLIBERACIÓ.

GERMINAL.

CALAIX OBERT

BIBLIOTECA « TERRA LLIURE ». — Anuncia l'aparició del seu primer volum, recull de poesies, en català degudes a la inspiració del company Joan Ferrer. Contindrà un grapat de proses liriques i un altre de composicions arrodonides en les que les veres y les bromes hi planen de debò. En segona part, la peça humorística (representable) i també en vers: « La Fira de la Veritat », essent el nom general de l'obra *GARBUG POETIC*.

El llibret estarà prologat pel punyent escriptor Angel Samblancat i primorosament il·lustrat per l'excellent artista Antoni G. Lamolla.

Preu de venta: 120 francs. Des d'ara s'accepten comandes a aquesta administració: Roc Llop, 24, Rue Sainte-Marthe, Paris (X^e), C.C.P. n° 4308-09. De cinc exemplars en amunt el 30 per cent de descompte.

TERRA LLIURE DE TOLOSA. — La vetlla del 6 de març els nostres amics de la capital llenguadocina van celebrar un ball de fraternitat a la Sala « Esperanto » on l'abundància de gent i l'alegria s'hi trobaren reunides. La professora artística Galceran, adreça unes sentides paraules als concurrents estimulant-los a prosseguir llur tasca de superació artística i solidària. Al mig de la ballada la música va fer pausa per a permetre que unes xamones companyes servissin un vi amb pastes a tots els concurrents, obsequi de la Comissió de « Terra Lliure ». Executada al piano per la pròpia professora, una bonica sardana fou dansada per tota la sala en pes, adhuc pels amics francesos que ens feren companyia. En resum, una reunió d'amistat que deixà profund record entre les composants i amics de « Terra Lliure » que van tenir el bon gust d'honorar-la. — *Un amic de S.I.A.*

TERRA LLIURE DE PARIS. — Una reunió de desesperats ha tingut lloc en dues vegades a la « cova » del Llop, el nostre bon amic Roc. Malgrat els entrants i sortints (es tracta de companyes enfeinats en altres càrrecs) de l'esmentada reunió n'hem tret la conclusió següent: Empey d'aguante el Butlleti TERRA LLIURE sigui com sigui; formació d'un grup protector de la propaganda llibertària i cèntrica en català, que tan bons resultats dóna a l'interior; organitzar excursions familiars durant l'estiu i veillades artístiques pro-Butlleti en èpoques de mal temps; estimular els companyys d'altres localitats franceses i foranes a que constitueixin grups semblants al nostre. Ni cal dir que el grup no disposa, per voluntat de tots, d'estatuts, de carnet ni de cotització. Foren llegides algunes adhesions de companyys de diverses poblacions franceses, adhesions que resten en ferm i a les que desitgen se n'hi afegeixin d'altres.

Ha passat una ocelleta

A Armonia Arroyo

He vist un grup d'infants

I com reien!

Ha passat una ocelleta...
Ha passat
i s'ha aturat!
Tota estabornida estava
de tant temps de no volar.
S'ha acostat esporuguda,
no gosava ni a piular...
Però dins son ull petit
hi havia llum de vivor
fent que em digués tot se-
igit:

— Ja veurem que serà això!
I si, si, al cap d'un dia
aquella vivor va sortir!
L'ocelleta es deixondia,
i saltava sens desdir.
I quina joia escampava!
desvetllava una il·lusió!
I renoi, com refilava!
Us ben dic que daba bò!
Ha passat una ocelleta...
Ha passat
i s'ha aturat!
Pero només una miqueta...
que aviat que se n'ha anat!

Rieu, rieu infants,
i no aneu depressa
en fer-vos grans.
Tenim la batuda a l'era
i hom no sap que en sortirà
si serà tot polsaguera,
si omplirem el sac de grà.
Si surt grà
farem farina,
de la farina
un bon pa.
Pa pels homes que, se'l suen
que ningú haurà de llescar,
que el tindrem damunt la taula
a l'abast de toda mè.
Rieu, rieu, infants,
i no aneu de pressa
en fer-vos grans!
Rieu i tinguem espèra
que no ens el prendran, no, el
[grà!
Hi ha qui vigila l'era
amb una forca a la mà!

Bartomeu TORNER.

NO ESTEM MAL CONTENTS. — La nostra tasca es feixuga per mor de l'ambient advers escampat pels qui no comprenen. Mai no hem obligat ningú a que ens ajudi, car la nostra modesta obra no és de voluntats. Però volem que se'n deixi camí lliure, que la nostra llibertat sigui reconeguda. Sortosament, la nostra gran companyia va comprendent i deixant passar. TERRA LLIURE creïx de dia en dia, i el que eren 700 exemplars a Tolosa són 1.200 a París. Entra a l'esperit de tots que es pot fer llibertat i organització en tots els idiomes, i el català n'és un. Mercès, i que els amics segueixin comptant amb el nostre entusiasme, i, si cal, amb la nostra tossuderia. I ara el company administrador te la paraula:

AMICS DE « TERRA LLIURE »: Creïent que bona part de vosaltres desconeixeu la situació material del nostre Butlletí er mor de la que ens cal suar pega per a lligar caps de mes i fer front a les despeses, ens veiem una vegada més obligats a assenyalar-vos la nostra esmirriada vida administrativa amb el fi de millorar-la. No critiquem ningú, però ens cal maldar per a que la vida de TERRA LLIURE sigui assegurada un cop cada mes, màxim ara que el Butlletí ja es pot considerar un altre front llibertari establert contra la tiranía de Franco.

Ja està dit, i que ningú no resti sense correspondre al paper que rep a casa seva. No s'hi val a deixar sols els companyys que sempre es graten la butxaca. Una mica cada un per tal de repartir nullor la càrrega. Afectuosament: L'administrador.

COM ESTA LA BOSSA

ESCREIX DEL NUMERO 16	16.024
ENTRADES (Detallades més avall)	8.080
	24.104
SORTIDES, Impremta, paquetatge i correus	15.537
ESCREIX (manca a pagar el present número)	8.567

DETALL D'ENTRADES: Grup de París :Ferrer, 100 frs; Giné, 100; Benito, 100; Palacios, 50; Català, 100; Sirvent, 100; Peraltal, 130; Garcia, 150; Perich, 500; Bauló, 200; Casellas, 100; Curto, 100; Cossio, 100; Ricard Codina, 500; Gironella, 200; Un de Sans, 300; Dot, 200; Casal Català de Paris, 300; Un alumne d'en Ferrer, Guardia, Sainte-Geneviève-du-Bois, 500; Roda de Choisy, 100; Rosales de Choisy, 100; Germinal de Toulouse, 100; Rebujent d'Auch, 100; Capdevila de Perpinyà, 150; Marcelli Segura de Perpinyà, 500; Pou, de Lló, 500; Grup de Casablanca, 2.000; Casals de Mas d'Azil, 100; Pere Mateu de Grenoble, 500; i Sesma de Toulouse, 100.

Notes Barcelonines

A Barcelona tenim associacions d'amics dels carrers de Petritxol, Montcada, Nou, passeig de Gràcia, etc. Com que no tenen res més que fer, porteu ciris cada dos per tres a l'església del barri.

— L'Orfeó Català ha cantat a la Sagrada Família. Per aquest camí aviat cantarà en família allò de les « quaranta » i « las doce han dado, sereno ».

— Rigorosament, reunions i conferències han d'ésser donades en castellà per ordre *in corruptible* del governador civil.

— Un editor ha tingut de fugir vers l'exili degut a les persecucions de la policia. I consti que el bon home no feia política, sino edicions en català.

— El capità general midéix metre 49 i l'alcalde 1'87. D'animalots ho són l'un i l'altre, però retratats junts no fan patxoca.

EL NOI DE LA PANSA.

CORREU DE CATALUNYA

■ INTELLECTUAL tipus calçasses, Josep Maria de Segarra, ha donat la primera lliçó a la càtedra « Juan Boscan » de Madrid. *Justo pago a su perversidad.*

— Segons una estadística, Barcelona esmerga anyalment 444 milions i mig de pessetes en loterías, 15 als cafès i bars, 12 en cines, 2 i mig al futbol, 2 en curses de braus i un als teatres.

— El clericalisme s'ha proposat enllistar el temple de la Sagrada Família en terme de deu anys. Amb aquest motiu, la gent té por de nous impostos.

— A Tarragona la « setmana santa » s'ha celebrat sota el signe d'un espanyolisme marcat. *Arracón de Forasteros.* Ha rivalitzat amb la moixiganga religiosa de Sevilla, cantant-se, a l'efecte, *saetas* i arrosegant-se les cadenes de Navarra. Als cafès hi va haver fort consum de *manzanilla* i s'hi aixecaren gemecs gitans per imitació de Triana i l'Albaicín. Els anglesos visitants s'afartaren de dir « oguè ! ».

— La Comarca de la Segarra (confluència de Lleida-Tarragona-Barcelona) ha perdut la collita d'atmetilles degut a les gelades. A assenyalar: el caràcter reaccionari de la major part d'aquests muntanyencs. Però el cel no els ajuda.

— A la comarca d'Igualada l'autoritat eclesiàstica va a punir-la (no se sap per què) instaurant-hi una fàbrica de capellans (seminari).

— En un magatzem situat a la Rambla dels Estudis número 4, a Barcelona, la policia hi ha trobat 31 bombes de mà, sens dubte del temps de la guerra.

— L'Observatori Astronòmic de Tortosa fa 50 anys que va ésser inaugurat. Viu més amb pena que quan en 1936-1937 estava sota la protecció de la C.N.T.

— Els estudiants de Falange barcelonina presents a una reunió internacional d'Estudiants haguda a Montpeller, van assolir un marcat triomf... ballant el xotis.

— De Tortosa ens escrivien que per disposició del govern de Franco es publicarà un setmanari falangista sota el nom de *Bajo Ebro*. Es la primera publicació que veu la llum a Tortosa, ciutat de 40.000 habitants, després de la victòria dels cruzats. Al 36 s'hi publicaven un diari i un reguitzell de setmanals, quinzenals, revistes, etc.

— Al terme municipal de Vilahur (lloc les Crustetes) va morir de fam el jornaler Pere Vidal Paires, de 61 anys. Res: pietat cristiana i *retino obrero.*

— Resultat d'una sotscripció que ha durat tres anys, l'ayuntamiento de Guixols ha comprat una ambulància. Les auto-

ritats esperen ansioses una desgràcia per a estrenar el maestrat roda calcades.

— A Barcelona, per ordre de Madrid El Pardo, s'hi farà el concurs *Remuneración por rendimiento de trabajo* entre els obrers d'impremta. Els lemes son: *Cooperación, Pipag, Remuneración con justicia es cumplir la ley de Dios, Productividad i Unisquisque autem accipiet mercedem secundum suum laborem.* Un xic difícil, però cal probar.

— L'enredó és resoldre el problema d'augmentació de salaris sin gravamen para la economía del patrono.

— Aquest concurs, no es podria celebrar a Sant Boi ?

— A Barcelona també, el professor Staudinger, premi Nobel de química i avi del nilon, en una conferència parlà de *polimers, macromolècules, mícels i electrofresis*, essent molt aplaudit. A la sortida l'un espectador preguntava a l'altre que bony havia dit Staudinger.

L'OPRESSIO IDIOMATICA

■ A llibertat és un bé que només comprenem exactament quan ens l'han pres. Caminant pel bosc i pels marginals a força d'enuigs i entrebancades, fem ço que podem per apartar brossalles i rocs per tal d'allegerir la marxa. Quan un tirà ens entrebanca fins en la forma de parlar, és quan reconeixem importància a la llengua mare, la més escaient per sortir-nos de faisó natural. L'ús planer i lliure dels idiomes, els resta importància política. Mes l'usatge coabit, quasi en mutis, de la parla pròpia, ens la fa expressar a crits, com penó de rebellia.

Per gust propi estimem el llenguatge castellà per sa riquesa d'expressió, per sa bellesa literària. Ens ha dat hores de plaer. Mes el verb català no resta endarrera per sa poesia de neixença i per aquell regust d'amor, de sol, de cel, de terra i de romanins de l'infantesa.

Per respecte al cervantisme el castellà deu ésser recomanat, no imposat. Coneixença de la parla espanyola i mai encadenament a la mateixa.

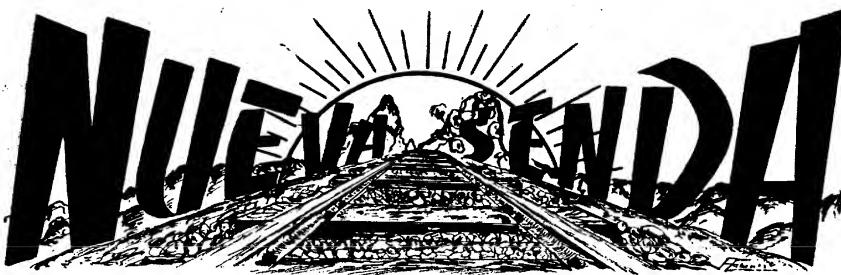
L'encaixatada *Real Academia de la Lengua Española*, si no fos poblada de fossils, recomanaria a l'espanyolai Franco de no imposar l'idioma oficial a les regions no castellanes d'Iberia per respecte a la parla espanyola, ja que no a la llibertat de l'individu. A Catalunya la martellada del *hábleme en cristiano* produirà menyspres i malentesos, i barbarismes a càrrecs espatadícos. La fonètica rural, generalment ingènua, tornarà a allò de « Cuan » i « Cunitu » per Juan i Juanito; de « Caima » i « Caimitu » per Jaime i Jaimito; de « Ximpicio » per Simplicio; de « ladrillo » per ladrillo; de « Nandu » per Fernando. I de « Gómes », « Sanxas », « Llópas » (o « Llopis »), « Rodrígas », « Peres », « Pelaias », « Gutierrez », per Gómez, Sánchez, López, Rodríguez, Pérez, Pelayo i Gutiérrez.

El castellà popular del Nordest ibèric resulta deixat, anar i impenetrant, ço que fa que les eseses ens surtin rodones como *corasón*, *serillas* i *Saragossa*, de manera que quan volem collocar la c o la z, per regla general ens resulta pàpicot: no essent tampoc estrany que una oració castellana ens surti caricaturitzada sense intenció, a l'exemple de *Hico, gira las ovas sin mancharias*, o de *Cuidado con escribir los mediones*, per cura dels mitjons.

Tots hem oït parlar de les *Higas de María* i potser també del *Por el mayo cada dia un rayo* dels blanquers d'Igualada visitadors del governant Moret. I del *ruja* convertit en *ruca* i del *Rojas* petrificat en « rocas ». Quan la gent de casa bona creia parlar castellà per fer bonito, cofonia cepo (trampa) amb cepo (cep) i el pobre que s'anomenava Peret Nadal resultava infaliblement *Perito Navidad*, i amb dues erres, *Perrito*. Quan a Pedro se li negleixia la erra això sona, i quan la senyora cridava ostensiblement la *fámuila* se li escapava *fa-mula* (Ella si que ho era, de mula!).

El castellà obligat esdevé xiroi, i raó tenia Francesc Pujols quan sospitós d'antifranquisme militant fou acarat amb un cap de la policia, al qui, amb tots els bons modos del món, pogué dir-li: *No oblidien en Cataluña a usar lengua cervantina. Se la pudrirán a ustedes.*

L'ESTUDIANT.

NUEVA SENDA

BOLETIN INTERIOR DE LA F.I.J.L. EN EL EXILIO

AÑO 3º N.º 23

(Non destiné à la vente publique)

ABRIL 1955

Digo que nada hay que esperar de los viejos y muy poco de los hombres de edad madura; pero agrego: hay que esperar mucho, al contrario, de los jóvenes. Los jóvenes tienen ardor, energía, fuerza, entusiasmo. No retroceden ante nada, ante ningún obstáculo. Se les hace a menudo el reproche de la temeridad y del aceleramiento; es un error. Esas son las condiciones indispensables del éxito.

Sebastián FAURE

(De «EL NIÑO», editado por «Ediciones Juveniles»)

OTRAS TAREAS ESENCIALES

En el último editorial de NUEVA SENDA significábamos que una de las tareas esenciales que las J.J.L. debían acometer, era la de preocupa intensamente de la educación de la infancia, en el sentido racional y social. Indudablemente que, la señalada, es una tarea esencial sima. Sin embargo existen otras que, sin minimizar el valor de ésta, no le ceden terreno en importancia. Al efecto de señalarlas a la atención general para que en la medida de las posibilidades se trate de buscar soluciones efectivas, trazamos estas líneas.

Por hoy nos limitaremos a señalar la que hace referencia a la necesidad imperiosa de cubrir las vacantes que, al correr de los años, por agotamiento físico, por cansancio, por eclipse de las facultades intelectuales o por lo que fuere, van produciéndose en los cuadros militantes del conjunto libertario.

En otras ocasiones el problema no se planteaba porque de la juventud surgián constantemente nuevos valores, que iban supliendo con creces los vacíos que se producían por el declive y la desaparición de los viejos. Pero ahora nos encontramos en una situación distinta. Basta echar una mirada sobre nuestras Juventudes para cerciorarnos de ello. Porque, ¿aparte los valores surgidos de la generación joven de 1936-39, qué es lo que existe actualmente? ¿Cuántos son los jóvenes que, siendo niños en aquella época o habiendo nacido poco más tarde, están preparados para defender nuestras ideas desde la tribuna pública o desde la prensa, y cuántos otros son capaces de desempeñar, en debidas condiciones, una función orgánica elevada al área nacional? Pocos, muy pocos; tan pocos que da pena pensar en ello y constatarlo. Claro que la dura prueba a que hemos sido sometidos durante los años de guerra y de exilio, los contratiempos morales y materiales a que hemos tenido que hacer frente, la vida dispersa y agitada que hemos llevado durante ese tiempo, con toda la secuela de trastornos que ello comporta, han influido mucho en este orden de cosas. Pero el hecho real es que tal situación existe y es necesario remediarla.

Y si hoy constatamos que los valores efectivos que se manifiestan en la juventud para renovar los cuadros militantes son escasos, si no ha sido posible formarlos entre los que hoy constituyen la joven generación por las razones apuntadas, es cuestión de que no echemos el problema en saco roto y que nos decidamos a poner en juego todas nuestras energías, en vista de conseguir que de los que todavía son adolescentes, que no han sufrido los titánicos a que antes aludimos, surjan esos valores positivos que son imprescindibles para la continuidad de todo movimiento organizado.

A este propósito — y lo señalamos como una sugerencia a estudiar — la creación de escuelas de militantes en las poblaciones de alguna densidad, en las que se ejercitarián a los jóvenes más predispuestos, tanto en el manejo de la pluma, como en la oratoria y el desempeño de las funciones orgánicas, creemos que será de una utilidad innegable. He ahí otra de las tareas esenciales que las Juventudes Libertarias debemos acometer, para cuya realización se hace imprescindible el concurso de los viejos militantes.

No son pocas las escuelas que tendremos que formar a nuestro regreso a España cuando se termine la negra noche en la que se encuentra sumida por el fascismo, pues los que nos preocupamos del estado cultural del pueblo español sabemos que éste se encuentra en una situación de regresión desesperante, y que el número de personas analfabetas ha aumentado considerablemente durante los años de dominación clerical fascista.

No hace mucho tiempo, un periódico de Falange, reconocía que un millón de niños, aproximadamente, se encontraban impossibilitados de frecuentar la escuela primaria por falta de locales apropiados. Y cuando la propia Falange hace esta confesión, asistía pensar cuál deber ser la verdadera situación puesto que, generalmente, los defensores de un régimen tratan siempre de ocultar las lacras del mismo.

Ade más, es muy posible que a la carencia de escuelas venga a agregarse la insuficiencia de personal docente, cosa que, en parte, no deja de ser aspectos de la vida española, está to-

ESCUELAS

normal ya que en España, hoy como ayer, el oficio de maestro no es de los mejor retribuidos.

Pero aparte de los que no saben leer ni escribir, existen en España una inmensa cantidad de jóvenes que no pudieron aprender ni mucho, ya que la escuela fué coto cerrado para ellos. Los padres se vieron obligados a alquilar los brazos de sus hijos, desde muy temprana edad, a fin de que les ayudaran a atender las necesidades del hogar, que se manifestaban de forma apremiante. Cuauquiera de nosotros que mantenga relación epistolar con personas jóvenes residentes en España, habrá podido percibirse de esta incapacidad cultural.

El Estado español no se ha preocupado ni se preocupa de la cultura del pueblo. Al contrario, le interesa que éste sea inculto para mejor dominarlo desde la cuna a la tumba. En lo afectante a la Iglesia, bajo cuyos dictados se desenvuelven todos los

DE LA INFANCIA

ENTRE PARENTESIS

HAY coincidencias felices que muestran, bien a las claras, la elevación del pensamiento juvenil libertario en problemas de base. «Tareas Esenciales» (artículo editorial de Nueva Senda, núm. 22) y «Los Hombres en Granos» (último de mis trabajos publicado en esa misma tirada) vienen a darse la mano, como esos dos buenos amigos que salen de la escuela y caminan juntos en agradable, en idéntica, anhelosa y fecunda dirección.

Si, es verdad! Ese nuevo retoño impreso que acaba de surgir a la limpia calle de la lectura y del estudio, dedicado al «Niño», y escrito nada menos que por Sebastián Faure, es un aporte inestimable a la labor de educación y formación moral de la infancia. A pesar de que había sido anunciado precedentemente, ignoraba (confeso mi imperdonable distracción) este magnífico proyecto de los sagaces compañeros que dirigen y animan las «Ediciones F.I.J.L. de Tolosa». Por mucho trigo nunca es mal año. Excelente iniciativa ésta y cuantas, en pleno más opaco pero no menos eficaz, realizan las F.I.J.L. las individuales y los padres conscientes en el seno de esa «universidad natural» que constituye la Familia y el hogar.

Pero la educación de la infancia tiene, en mi débil opinión de profano, dos aspectos diferencialmente concretos: el intelectual y el sentimental. Al primero corresponden todas las obras concebidas por los hombres de talento para formar la conciencia y el cerebro del niño. Al segundo aquellas otras que tienden a solazar, a enriquecer, a humanizar su corazón. Una se sitúa en el terreno estrechamente pedagógico, y penetra, enfriada, en el espíritu infantil de fuera adentro. La otra surge en chorro espontáneo y tibio de las más puras entrañas del sentimiento, traducido en el júbilo, las tristezas, las inefables emociones, los vivos instintos de la curiosidad y de las aventuras que sienten los niños hojeando sus cuentos de colores, manipulando

sus juguetes preferidos, viendo las maravillosas imágenes de una inspirada película de Walt Disney.

A este género responde la obra, la tierna, sencilla y fertilísima obra realizada por nuestros compañeros y entrañables amigos de los niños: Mariano Vilafués y Mauro Bajatierra.

Es en este orden, también, que yo echa de menos, dentro de nuestro campo, no sólo la existencia de obras de educación y solazamiento con ingenioso rango social en literatura, teatro, cine y juegos infantiles, sino la falta de un aiento colectivo capaz de iniciarla, fomentarla e impulsarla hacia adelante, hacia esquiar adelante que es donde realmente se encuentra la triste tumba, a la espléndida continuidad renovada de nuestros hombres, de nuestro Movimiento, de nuestras ideas.

Sobre este punto de la labor pro infantil quiero hacer hincapié en próximos y humildes trabajos, fijando primordialmente la mirada en lo hecho y lo dicho por ese elefántico ejemplo libertario del sentimiento, la inteligencia y la valentía que encarnó Mauro Bajatierra.

Por ahora valga este «parentesis» en medio del sentido claro, recto y sereno (como la estela del barco pesquero madrugador) que animan indistintamente, pero afinitivamente, a los dos mencionados artículos de NUEVA SENDA (n.º 22).

Parentesis hay en la vida que dan rango de oraciones completas a aquellas que intrínsecamente, y a pesar de la mejor voluntad, carecen de valor expresivo. Si ahora no estamos en este caso, sóbran en cambio los conocidos y los a venir.

C. LIZCANO.

DEMASIADAS ORACIONES

A través de algunas revistas y hasta por debajo de las puertas, se ha distribuido en España un pequeño volante, como una papeleta, que dice: «Cruzada de las tres Ave. Marías. Si eres devoto, además de tus oraciones habituales reza diariamente tres Ave. Marías. Una por los pecadores, otra por los infieles y otra por las almas del purgatorio».

Muchas gracias; pero nosotros que nos encontramos en los que pueden catalogarse en los dos primeros casos, no necesitamos que esos devotos se den tan malos ratos y que por nuestra «culpa» se les hagan callos en los nudillos de los dedos y en el pecho. Que se guarden las oraciones y que nos ofrezcan las aves, y hasta, si se empeñan, las Marías; pero de preferencia exentas de perfumes, de plumas y de oriflamas.

J. PLANAS

Page Denied

BILLETE EN BUSCA DE DIOS

A fuer de sinceros hemos de reconocer que todos los esfuerzos de los humanos, los anarquistas más que nadie, tienden a alcanzar a Dios. Veamos: nos imaginamos al hombre con sus cualidades y defectos a través de los que, ya vivos, ya muertos, hemos conocido. También nos imaginamos a Dios a través de lo que de él se ha dicho y, lo negamos, porque la razón nos dice que indudablemente no ha existido. Como tampoco ha existido el hombre que nosotros buscamos y que, para encontrarlo, vamos creando.

Tan ambiciosos somos los racionales (los anarquistas en particular) de perfeccionamiento y de dominio sobre la materia y sobre el espíritu, que no sé hasta qué punto no será cierto que queremos para el hombre todos los atributos que se atribuyen a Dios.

Queremos ser cada vez más humanos, más fraternos, más tolerantes, más solidarios, más capaces de todo: de hacer como de deshacer, de crear como de recrear. Ser hoy más que ayer y mañana más que hoy sin que el tiempo, el espacio y el lugar intervengan para nada.

Y lo dichoso, lo satisfactorio es que se registra progreso. El hombre domina la tierra, el agua y el aire. Su familia es la humanidad cuando, antaño, se limitaba al clan. No conocía más mundo que el que pisaban sus pies. Hoy, para muchos (y en cuanto es para uno ya lo es para todos, sólo es cuestión de esperar), el mundo ya no tiene límites y la humanidad ya sobrepasa lo terrenal.

Se nos dice que Dios es infinitamente Bueno, Sabio y Poderoso.

Yo no puedo creer en ello porque todavía se sufre mucho, y de existir una *lona* infinitamente Sabia y Poderosa, una Sabiduría infinitamente Poderosa y Buena o un Poder infinitamente Bueno y Sabio, ni mi vecino tendría mal de su salud (para qué? ni mi gato hubiera sido aplastado por un camión ¡a qué fin? ni la tierra necesitaría estiércol para criar las plantas, ni los hombres plantar para crecer, ni... ni... ni... para qué? a qué fin?)

Eugenio, pues, por todo eso y porque yo necesito ropa para abrigarme y una bicicleta para correr más y un freno para pararla y letras para expresarme, prueba, en fin, todo ello, lo incompleto que es el ser humano, y podemos decir que no hay DIOS.

Pero, ¿lo habrá? Eso es otra cosa. Cada uno de nosotros somos un Dios en hibernación.

El progreso no para; por qué atreverse a afirmar ya que no se negará a poser el conocimiento del Infinito y de la Creación misma? Y, de llegar, el hombre será infinitamente sabio, bueno y poderoso. Y con él, DIOS.

Negamos a DIOS porque no ha existido, pero cuando el hombre, cada hombre, sepa de dónde viene y a dónde va, cuan-

CHARLAS CORTAS

(Viene de la página 3)

el extremo inferior de los cohetes se encontraba a 74 kilómetros de altura, mientras que el extremo superior llegaba a la enorme elevación de 859 kilómetros. Los rayos de la segunda aurora se prolongaron en el cielo a una altura oscilando entre 80 a 796 kilómetros sobre el nivel del mar. Calculando por métodos análogos la altura de 30 auroras boreales, se ha visto que el punto extremo de donde brotan los cohetes hacia la tierra viene a estar a 715 kilómetros del suelo y que los trazos de fuego suelen tener 650 kilómetros de longitud.

—Curiosísimo. ¿A qué se deben esos maravillosos fenómenos naturales?

—Estos fenómenos naturales son de carácter astronómico que obedecen en sus períodos semejantes a los ciclos del sol. Atracción solar, magnetismo y electricidad, son fuerzas que se transforman armoniosamente unas con otras y trabajan así de concierto, para modificar y establecer el equilibrio de la atmósfera. Vida del Planeta.

L. RODRIGUEZ

Actividades Orgánicas

NOS hallamos en una época en la que, tras haber subido la pendiente de inicio de gestión y no haber iniciado aún el desenlace que implica el final de la misma, nuestras actividades debieran encontrarse en pleno apogeo. Desgraciadamente no es así, y no será por falta de voluntad de nuestra parte en resolver los problemas ni por haber dejado de plantearlos. El caso es que algunos de los proyectos de realización se hallan estancados y otros siguen un ritmo demasiado parsimonioso.

QUESTIONARIOS

Los cuestionarios de Estudio y Discusión, por ejemplo, pertenecen a esta última categoría. A lo largo de nuestra gestión hemos cursado únicamente dos, el texto del segundo de los cuales insertamos en este mismo número, siendo imputable el que no hayamos podido cumplir el propósito de cursar uno por mes, a la falta de agilidad de que adolecen los compañeros y FF. LL. al enviar sus respuestas y, principalmente, a la falta, también, de sugerencias e iniciativas para confeccionar los temarios de discusión.

CURSOS POR CORRESPONDENCIA

Los cursos por correspondencia, tal como iniciábamos en el pasado número, han sido iniciados. Pero en lugar de cursar cuatro asignaturas podrás decir que es infinitamente sabio y poderoso; entonces, y sólo entonces, podrás decir que hay DIOS, tantos dioses como hombres, o no habrá ninguno. Así que, como para serlo él, he de serlo yo y tú y el otro, no podemos reconocer más DIOS que el que llevamos dentro de nosotros mismos.

Por algo dijo el poeta: «No busques nada fuera de ti mismo, todo en tu propio corazón lo tienes».

M. C.

Sobre la libertad de prensa en España

UNA destacada personalidad antifranquista, comentando hace unos días el asunto de la libertad de prensa en España, que fué motivo para que el ministro de Información de Franco, Arias Salgado, pronunciara un tendencioso discurso, lleno — como siempre — de incongruencias y lugares comunes, decla: «Para qué quieren libertad de prensa actualmente los periodistas españoles? Si se les concediera de inmediato no sabrían qué hacer con ella. En el régimen que actualmente padece España, si no recibieran órdenes, desearían perdidos. Hace tiempo que han abdicado de la facultad de pensar por cuenta propia. Menudo lío si de pronto tuvieran que hacerlo. Serían los seres más infelices del mundo».

Lo transcrita puede reflejar perfectamente el estado de espíritu del mundo oficial y oficioso. Afortunadamente aun hay quien sabe utilizar la libertad de expresión a pesar de todos los encadenamientos y persecuciones. La aparición periódica en España de «CNT» y «Solidaridad» nos lo prueba.

CAMPAGGIO DE ITALIA

El grupo «Kronstadt», de Génova, nos comunica, con ruego de que lo divulgemos a través de nuestra publicación, que el III «Campaggio» internacional tendrá lugar este año en CECINA, por tratarse del lugar que reúne mejores condiciones entre todos los propuestos.

Quedan enterados cuantos compañeros deseen concurrir a aquella gran manifestación de fraternidad libertaria.

Oportunamente iremos sirviendo detalles sobre la organización de la misma.

A LOS ALUMNOS DEL CURSO DE ESPERANTO

Ponemos en conocimiento de todos los alumnos inscritos a la asignatura de esperanto que ya están en relación con el profesor de la misma, compañero Luis Trenc, que las nuevas señas de éste, a las que habrán de escribirse en lo sucesivo son las siguientes: Luis TRENC, 152, rue Oberkampf, París (XII).

POETAS DE AYER Y DE HOY

El Mañana Efímero

La España de charanga y pandereta y sacrística, devota de Frasilejo y de María, de espíritu brílon y de alma inquieta, ha de tener su mármol y si dí, si infalible mañana y su poeta. El vano ayer engendrará un mañana vacío y, por ventura, pasajero. Será un joven lech zo y tarambana, un sayón con hechuras de bolero; a la moda de Francia realista, un poco al uso de París pagano, y al estilo de España especialista en el vacío al alcance de la mano. Esa España inferior q'ie ora y botiza vieja y tauriz, zaragatera y triste; esa España del cincel y de la maza, con esa eterna juventud q'ie se hace del pasado macizo de la raza.

Una España implacable y redonda q'ie alborrea flora, con un hacha en la mano vengadora, España de la rabia y de la idea. Autonio MACHADO

brillarán, venerables y católicas. El vano ayer engendrará un mañana vacío y, por ventura, pasajero, la sombra de un lechizo tarambana, de un sayón con hechuras de bolero, el vacío ayer dará un mañana fuero.

Como la náusea de un horrocho fajito de vino malo, un rojo sol corona de haces turbias las cumbres de granito; hay un mañana estomagante escrito en la tarde pragmática y dulazona.

Mas otra España nace, la España del cincel y de la maza, con esa eterna juventud q'ie se hace del pasado macizo de la raza. Una España implacable y redonda q'ie alborrea flora, con un hacha en la mano vengadora, España de la rabia y de la idea.

COLONIA DE VACACIONES

La creación de una colonia de vacaciones, cultura y recreo, era otro de los proyectos establecidos que nos habíamos propuesto llevar a cabo. A este respecto bueno será decir que por trártase de una realización positiva no está exenta de complicaciones. Es preciso, pues, para no navegar al buen tun tun ni exponerse a sufrir contratiempos a posteriori, establecer un plan detallado al que no escape ninguno de los numerosos detalles que es necesario prever. A tal fin, y como ya es sabido que el proyecto debía estudiarse y llevarse a la práctica entre JJ. LL. y C.N.T. conjuntamente, se ha constituido una Comisión compuesta por estos dos organismos. Y aunque en este verano no pueda funcionar la colonia, si se establece el plan que esta Comisión tiene el encargo de hacer y se encuentran medios para apicarlo, se habrá dado ya un buen paso hacia la implementación del acuerdo y se abrirán amplias perspectivas para ponerlo en práctica al verano siguiente.

CONGREGACIÓN

En años anteriores, todos sabíamos que la C. de Relaciones de la F.I.J.L., conjuntamente con los compañeros de la colonia de Aymaré, se habían ocupado por entero de lo afectante a la organización de la Concentración Internacional. No obstante, otros compañeros pertenecientes a movimientos afines residentes en Francia, hacían acto de presencia en el lugar de su celebración. Pues bien; este año, al objeto de posibilitar a estos compañeros una participación directa en la organización de la Concentración y dar a ésta un carácter verdaderamente internacional, hemos cursado una invitación a los jóvenes franceses y búlgaros de nuestras organizaciones afines, en el sentido de constituir una Comisión conjunta. Hasta tanto, pues, no hayamos obtenido respuesta en uno u otro sentido, nada podemos decir respecto a la próxima Concentración. No obstante, los compañeros y FF. LL. pueden indicarnos las sugerencias que estimaran pertinentes.

EN TOULOUSE:

La F.I.L. de la F.I.J.L., conjuntamente con la de la C.N.T., está desarrollando un importante ciclo de conferencias públicas; además se sigue llevando a cabo las habituales reuniones y charlas semanales por su propia cuenta.

EN BURDEOS:

Los jóvenes de Burdeos, además de desarrollar sus actividades propias a través de charlas comentadas, discusión de cuestionarios, etc., piensan organizar algunas conferencias, una de las cuales he tenido lugar el día 17 de abril a cargo del compañero Germinal Esgleas.

Otras FF. LL., tales como las de Tarascon y Castres, siguen organizando festivales artísticos-teatrales, y otras preparan jiras y conferencias en ocasión del Primero de Mayo.

Société Générale d'Impression,
61, rue des Amidoniers.—TOULOUSE.

